

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Свен Нордквіст

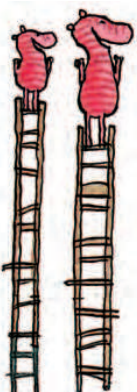
Пригоди Петсона та Фіндуса

Ось про що ти прочитаєш у цій книжці

Хто такий Петсон?	с. 8
Хто такий Фіндус?	с. 10
Як Фіндус загубився	с. 13
Полічи мишустиків	с. 37
Чи знаєш ти Петсона і Фіндуса?	с. 39
Млинцевий торт (рецепт)	с. 54
Полювання на лиса	с. 57
Що можна змайструвати?	с. 80
Хвилина півнячого кукуріку	с. 83
Курячі парфуми	с. 109
Петсон, Фіндус і намет	с. 111
Стеж за погодою	с. 134
Хто такий Свен Нордквіст?	с. 136
Як створюються малюнки	с. 137

Хто такий Петсон?

Коли Петсон був малий, то жив зі своїми татом, мамою та п'ятьма сестрами й братами на хуторі. Там у них були корови, свині, кози, кури і двоє коней.

Замолоду він мав наречену. Але вона зустріла якогось модного данського співака з вусами та й дременула з ним до Австралії. Відтоді Петсон живе у невеличкій садибі сам, якщо не брати до уваги його курей.

Він не любить сидіти й правити теревені. Загалом йому ведеться добре, — хоча іноді й буває трохи самотньо. Але це було до того, як з'явився Фіндус. А потім усе відразу змінилося! Тепер Петсон ніколи не відчувається самотнім.

Петсонові батьки

Дідуньо тільки те й робить, що опікується котом і курми. Також він любить проводити час у столярні, вигадувати й майструвати щось дуже хитромудре. І найхитромудріший його витвір — механічний гном, що вміє говорити. Петсон досі дивується, як то в нього вийшло.

А ще він сам вирощує для себе городину. Курям теж до вподоби, коли дідуньо копає грядки, бо тоді їм перепадає сила-силенна черв'яків.

Часом Петсон і Фіндус ходять до озера ловити рибу чи купатися. З лісу вони приносять дрова, щоб розпалювати грубу, а на Різдво — ялинку. Щовечора Петсон любить сидіти на кухні, слухати радіо, розгадувати кросворди й пити каву. А Фіндус тоді спокійнісінько лежить на канапі.

Хто такий Фіндус?

Петсон казав, що колись давно йому принесли Фіндуса маленьким кошеням у картонній коробці. Фіндус навіть уявити собі не може, що він жив деінде, а не в Петсоновому будинку.

Та він і не хоче більше ніде жити.

Петсон і Фіндус — найкращі друзі. Вони щодня разом. Коли Петсонові кортить побути самому, Фіндус розважає курей. Вони не дуже вміють бавитися, бо весь час розбігаються хто куди. Але їх можна доганяти і гратися з ними в хованки.

Петсон — єдина в світі людина, яка розуміє, що каже Фіндус. А от Фіндус розуміє всіх людей. А ще він може говорити з мишустиками, які водяться тут повсюди. Петсон цього не вміє. Здається, він їх навіть не бачить.

Фіндус любить ходити з Петсоном ловити рибу. Він побоюється великих щук, та не зізнається в цьому. Якось він так злякався, що захотів одразу вернутися додому. Але то сталося тоді, як він побачив старезну щуку.

Також Фіндус любить гарцювати в ліжку, нікати по горищі та столярні, гратися з усім, що там є, а надто з мишустиками; ходити з Петсоном до лісу по гриби, щовечора лежати в кухні на канапі й слухати разом із дідунем радіо.

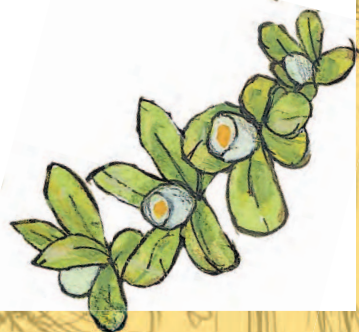
Фіндус хоче, аби Петсон належав лише йому, та все ж не проти, щоб і кури вважали його своїм найкращим другом. І коли з'являється хтось помітніший за нього, Фіндус не може з цим змиритися. Якось Петсон приніс додому півня, що дуже голосно кукурикав. І, як на лихо, півняче товариство курям сподобалося більше, ніж Фіндусове. Тож Фіндус зажурився і вступнув таке, від чого потім його довго мучило нечисте сумління.

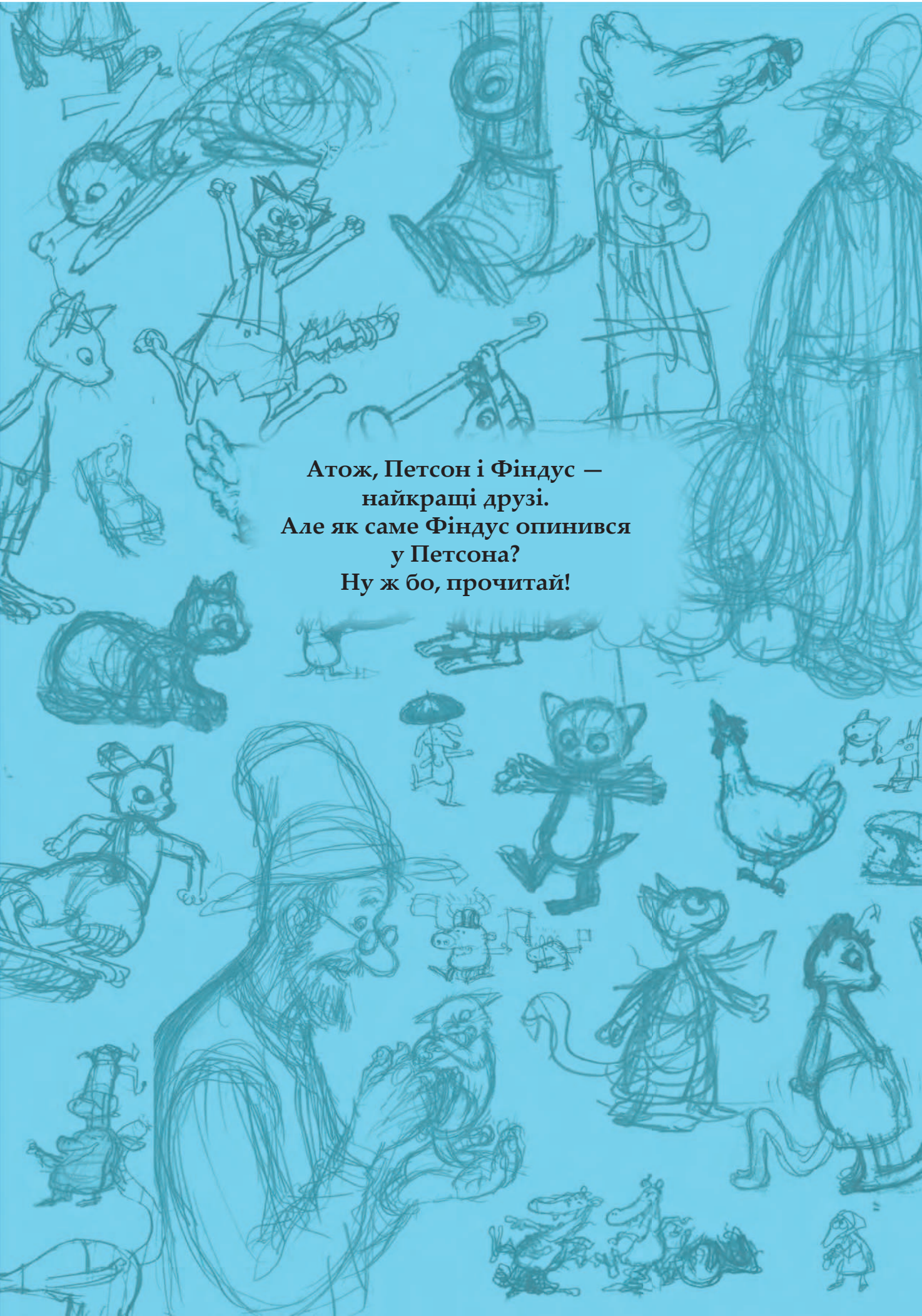
Фіндус не знає, скільки йому років, і, здається, вже не підростає. Хоч усе-таки святкує свій день народження тричі на рік. Тоді він ласує млинцевим тортом.

Окрім великих щук, Фіндус боїться хіба що лисів. Він думає, що лиси їдять котів. Хоча Петсон сказав йому, що лиси, напевно, не їдять котів. **НАПЕВНО?! Та ну! Краще триматися від них осторонь або кудись ховатися.**

Фіндусові батьки

**Атож, Петсон і Фіндус —
найкращі друзі.
Але як саме Фіндус опинився
у Петсона?
Ну ж бо, прочитай!**

Як Фіндус загубився

Дідуньо Петсон сидів із котом Фіндусом на колінах у кухні на канапі й розгадував кросворд.

— Розкажи про те, як я зник, — попросив Фіндус.

— Ти не зник, а сидиш ось тут, — відповів Петсон.

— Так, але коли я був малий.

— Он як. Але ж ти вже все знаєш. Я розповідав про це безліч разів.

— Усе одно розкажи.

— Що ж, розкажу, — погодився Петсон, відкладаючи кросворд убік. — Згадаємо всю історію чи лише те, як ти зник?

— Усю, — відповів кіт і задоволено вмостився зручніше.

— Усю то й усю, — сказав дідуньо. — Ось як воно було.

Жив собі дідуньо, і звали його Петсон. Він мешкав у своєму невеличкому будиночку на хуторі й мав чи не все, чого може прагнути душа старенького чоловіка. Єдина прикрість була в тому, що інколи він почувався самотнім. Правда, мав Петсон кількох сусідів, із якими міг перемовлятися, коли виникала потреба, але ж у тих сусідів було повно своїх клопотів.

А ще Петсон мав курей — зовсім небагатечко. Проте вони були вкрай незоторопні. Коли він збирався з ними поговорити, ті зненацька кидалися бігти, бо котрась із них знаходила черв'яка абощо. Так ніколи й не виходило якоїсь поважнішої розмови.

А як западала темрява й кури вкладалися спати, в тому невеличкому будиночку ставало дуже порожньо й тихо. Здавалось, нічого цікавого там не могло бути.

